

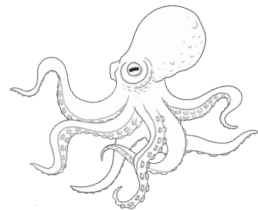

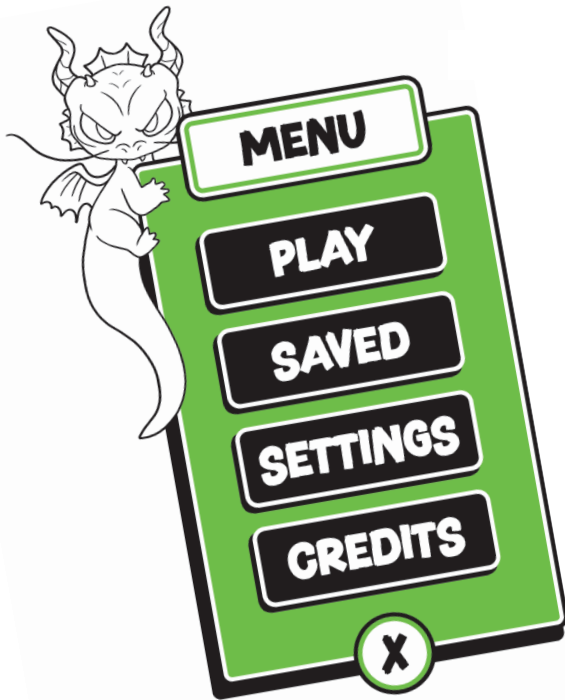
Er flitst een gigantische schaduw voor de ramen voorbij. Micha slaakt een kreet, botst tegen Lauren op en samen vallen ze op de grond. 'Een draak...' zegt hij schor. 'Daar vliegt gewoon een draak!'

Hij krabbelt haastig overeind en rent naar het raam. Omar en Lauren doen hetzelfde. Dit was écht geen vogel, geen vliegtuig en al helemaal geen anaconda of reuzekrokodil. In de verte, boven de wildernis in de tuin, cirkelt inderdaad een draak. Het is een gigantisch, geschubd, blauwgroen exemplaar met een lange nek, een spitse snuit en een lange puntstaart.

'Dat... dat is een azuren langnekdiamant...' brengt Lauren uit. Als door de bliksem getroffen staart Micha haar aan. *'Dat meen je niet...'*

'Hij komt uit WonderCraft Adventures. Dat kan niet anders,' stamelt Lauren.

GAME OVER

Micha's avatar rent voor zijn leven door de smalle straatjes van WonderCraft Town. Achter zich hoort hij het boze gesnuif van een trol die hem en zijn vrienden op de hielen zit.

'We moeten door de stadspoort! Daar kan die ellendige trol niet doorheen!' hoort hij Omar in zijn headset roepen. Zijn avatar rent schuin voor de zijne in beeld. 'Alleen... waar is die ook alweer?'

'Volgens mij het volgende straatje naar rechts,' brult Lauren vooraan. Waar ze ook zijn in WonderCraft Adventures, zij weet altijd de weg.

'Daar!' roept Omar. Zijn nieuwe groene cape schittert in de avondzon. 'Je hebt gelijk!'

Micha's avatar gaat als laatste onder de boog van de stadspoort door. Hijgend voegt hij zich bij zijn vrienden onder een grote boom vol blauwe bloesem.

'Pfff, dat scheelde weinig,' brengt hij uit.

Trollen kunnen WonderCraft Town inderdaad niet verlaten.

Maar dat betekent niet dat ze nu veilig zijn.

'Omar, kijk uit!' roept Micha. Tussen de bloesemtakken is de spitse snuit van een enorme slang verschenen. Voordat Omar kan reageren, verdwijnt zijn avatar in de bek van de slang.

In beeld verschijnt een gehate boodschap: GAME OVER.

‘Omar!’ roept Lauren uit. ‘We zijn nog niet begonnen, of onze missie is alweer mislukt. En dat terwijl ik nog maar tien minuten schermtijd heb deze week... En het is pas donderdag! Zo komen we dus nooit bij het fort van Petrolius!’

‘Relax,’ zegt Omar. ‘Het is maar een spelletje...’

‘Nou, ik stop ermee voor vandaag,’ zegt Lauren met een zucht. ‘Die tien minuten schermtijd wil ik graag zo nuttig mogelijk besteden. Spreek jullie later!’

Micha en Omar spreken af om hun missie een andere keer af te maken.

‘Samen uit, samen thuis,’ zegt Omar. ‘Toch?’

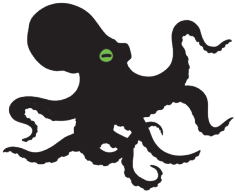
‘Letterlijk,’ zegt Micha. En hij bedoelt ook écht letterlijk, want sinds kort woont Omar met zijn ouders in het landhuis van Micha en zijn vader. Het onderhoud van de oude villa waar ze wonen, kost klauwen vol geld. Zoveel, dat Micha’s vader het op een dag niet meer kon betalen. Daarom is hij toen delen van het landhuis gaan verhuren. Micha’s vader vertikt het namelijk om de oude villa te koop te zetten. Hun familie woont hier al eeuwen...

‘Trouwens, ik moet nog huiswerk maken voor morgen,’ bedenkt Omar zich.

‘Ik ook,’ zegt Micha. Hij kijkt op het digitale klokje naast zijn bed. ‘Kak. Het is al bijna zeven uur. Ik log uit. Zie je morgen! Laatste dagje voor het weekend!’

‘Later!’ roept Omar.

VERBODEN TERREIN

De volgende ochtend wordt Micha wakker van een ijskoude waterdruppel, die precies op zijn gesloten ooglid plenst. Hij kreunt en doet met tegenzin zijn andere, nog droge oog open. Vanaf het plafond kijkt een donkerpaarse octopus hem sloom aan. Het beest heeft zich daar aan zijn zuignappen vastgezet. Met een van zijn tentakels zwaait hij naar Micha, die snel zijn ogen weer dichtdoet. Hij droomt gewoon nog. Hij woont heel ver bij de zee vandaan. Er zijn hier geen octopussen...

En toch is hij er niet helemaal gerust op. Voorzichtig doet hij zijn oog weer open. Tussen de losliggende dakpannen ziet hij een stukje van de lichtgrijze lucht. Zie je wel. Nergens een octopus te bekennen.

Sinds hij naar de torenkamer van villa Dobbelsteen is verhuisd, heeft zijn vader al een miljoen keer gezegd dat hij het dak zou repareren. Maar blijkbaar komt er telkens iets tussen.

Als hij uit bed stapt, gaat hij met zijn blote voeten in een plasje ijskoud water staan. Er trekt een nieuwe rilling door zijn lijf. De herfst is pas net begonnen, maar het is nu al best wel koud. Hij gaapt en rekt zich net uit, als hij vanuit een ooghoek iets ziet wegschieten. Een muis? Nu is hij pas echt klaarwakker. Dan ziet hij tot zijn verbazing dat er een paarse, haast

lichtgevende vlek op het vergeelde behang naast de kledingkast zit. Op zijn tenen sluipt hij ernaartoe en voelt er even aan. Hij weet zeker dat die vlek er nog niet zat toen hij gisteravond ging slapen.

Micha gaat op zijn buik voor zijn kast op de grond liggen en kijkt eronder. Maar afgezien van een enorme knikker die hij al tijden kwijt is en heel veel stof, ziet hij niks bijzonders. Wel hoort hij een laag gezoem, alsof er ergens in huis een gonzend wespennest zit. Het zou hem niet eens verbazen als dat echt zo was, want er zijn plekken in huis waar hij nog nooit is geweest. Zoals de zolder. Die is door zijn vader al zolang hij zich kan herinneren tot verboden terrein verklaard. Micha weet niet waarom. Wie weet wat voor geheimen daar verborgen zijn.

Hij komt overeind van de koude vloer, gooit wat koud water in zijn gezicht en kleedt zich snel aan. Tien seconden later rent Micha de wenteltrap af en steekt hij de portrettengalerij op de eerste verdieping over. Daar hangen schilderijen van zijn voorouders, die allemaal in villa Dobbelsteen hebben gewoond.

Als Micha de keuken binnenkomt, zit zijn vader aan tafel door de fotogalerij op zijn telefoon te scrollen. Zijn gezicht ziet er moe uit in het witte licht van zijn telefoonscherm. Hij kijkt naar een foto van Micha's moeder. Ze ziet er lief uit. Micha hoopt dat hij later op haar gaat lijken. Hij heeft haar wel gekend, maar daar kan hij zich niks meer van herinneren, omdat hij toen nog heel klein was. Zijn moeder is verdwenen tijdens een expeditie voor haar werk en is nooit teruggekeerd. Zijn

vader praat er liever niet over. En eigenlijk geldt dat ook voor Micha zelf.

Zijn vader kijkt op van zijn scherm. 'Niet wakker geworden van het lawaai vannacht?'

'Niet echt. Ik werd even wakker van een harde knal, maar ik viel meteen weer in slaap,' zegt Micha terwijl hij een boterham met boter besmeert. Hij strooit er wat vruchtenhagel op en begint te eten.

Zijn vader knikt goedkeurend. 'Gelukkig, want het ging even flink tekeer.'

Micha kijkt op de klok en propt zijn boterham naar binnen. Hij wil er gauw nog eentje uit de mand pakken, als vanuit de gang iemand zijn naam roept. Het is Omar.

'Micha,' galmt zijn stem, 'fietsen we nou nog samen naar school of niet?'

'Ja, over één minuut!' roept Micha terug.

'Nee, nu! We komen te laat! Lauren staat ook al te wachten!' Lauren woont in de buurt en komt hen elke ochtend ophalen om samen naar school te fietsen. Micha kijkt weifelend naar de boterham in zijn hand.

'Ga maar snel,' zegt zijn vader. 'En uit school graag meteen naar huis komen.'

Micha zucht. 'Ja, pap...'

Zijn vader is vaak overbezorgd. Dat kan soms best vervelend zijn. Maar Micha snapt het wel, vanwege zijn moeder.

'Beloofd?' dringt zijn vader aan.

Micha knikt. 'Beloofd.'

GEEN TOEVAL...

Als Micha buitenkomt, treft hij daar, naast Lauren en Omar, ook een grote, zwartgeblakerde dobbelsteen aan. Stel je voor dat iemand die op zijn hoofd had gekregen. Hij draait zich om en tuurt omhoog naar de verweerde gevel van de villa. Hij weet waar die dobbelsteen vandaan komt: die hoort boven op het dak. Hun achternaam is 'Teerling', en dat is weer een ander woord voor dobbelsteen. Omdat die kubus normaal gesproken het hoogste punt van het gebouw is, moet de bliksem precies daar ingeslagen zijn. Dat was dus die harde knal vannacht!

'Dat duurde lang,' moppert Lauren van achter een enorme roze sjaal.

'Je bent een slaapkop, Micha,' zegt Omar met een grijns. Lauren wijst naar de zwarte dobbelsteen. 'Wat is er gebeurd?' 'Daar is vannacht de bliksem ingeslagen,' legt Micha uit. 'Tijdens de storm.'

'Storm? Welke storm?'

Micha haalt zijn schouders op en drukt op de trappers.

'Blijkbaar heeft het gestormd vannacht. Ik heb er ook bijna niks van gemerkt.'

Kleine grintsteentjes knarsen onder hun fietsbanden als ze in beweging komen.

